

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **M. K.**
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Vališem
sídlem Balbínova 1093/27, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Bezpečnostní informační služba**
sídlem Nárožní 1111/2, 158 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí ředitele žalované č. j. 1231-4/2022-BIS-1 z 8. 11. 2022

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí.

1. Jádrem sporu je otázka, zda zjištění žalované, klasifikovaná jako utajované informace podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, (dále jen „**zákon o utajovaných informacích**“) představovaly dostatečný podklad pro závěr, že poskytnutí určitých informací o činnosti žalované ze strany žalobce třetí neoprávněné

osobě představovalo bezpečnostní riziko, v jehož důsledku žalobce přišel o bezpečnostní spolehlivost jakožto předpoklad osvědčení o splnění podmínek pro přístup k utajovaným informacím. Dále je spor o to, zda byla tato zjištění opatřena v souladu s právními předpisy a zda některé formální nedostatky prvostupňového rozhodnutí mají vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

2. Rozhodnutím č. j. 804/2022-BIS-64 z 1. 8. 2022 žalovaná podle § 101 odst. 2 zákona o utajovaných informacích zrušila platnost žalobcova osvědčení pro stupeň utajení „tajné“ (dále jen „osvědčení“), neboť přestal splňovat podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona ve spojení s § 14 odst. 3 písm. d) a g) zákona. Žalovaná s odvoláním na svá zjištění obsažená v utajovaných dokumentech č. j. V702/2021-BIS-9 (stupeň utajení „vyhrazené“) a č. j. D63/2022-BIS-9 (stupeň utajení „důvěrné“) uvedla, že žalobce při osobním setkání dne 4. 8. 2021 bezprostředně a dobrovolně sděloval neoprávněné osobě informace z činnosti žalované, o nichž byl povinen dodržovat mlčenlivost podle § 65 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací a § 45 odst. 1 písm. c) zák. č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Při následném pohovoru žalobce tyto skutečnosti buď popíral, nebo si na ně dle vlastního sdělení již nepamatoval. Žalobce připustil další dvě osobní setkání s inkriminovanou osobou. Toto jednání podle názoru žalované představuje bezpečnostní riziko, které je překážkou pro vydání, a tedy i další držení osvědčení.
3. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, který ředitel žalované žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, ztotožniv se plně se zjištěnými skutečnostmi i jejich hodnocením. Ředitel žalované připustil, že prvostupňové rozhodnutí vykazuje dvě formální vady – chybné označení osoby, která je vydala, a absenci otisku úředního razítka. Jednalo se však o zjevné nesprávnosti, které nemají žádný vliv na zákonnost rozhodnutí. Ostatní žalobcem namítaná formální pochybení ředitel žalované za pochybení vůbec nepovažoval.

II. Průběh soudního řízení.

4. Žalobce v žalobě namítl, že prvostupňové rozhodnutí vykazuje přinejmenším čtyři formální pochybení, když v rozporu s § 122 odst. 5 zákona o utajovaných informacích neobsahuje u podpisové doložky otisk úředního razítka a označení funkce osoby, která rozhodnutí vydala, a dále neobsahuje informaci o počtu utajovaných příloh. Patrně nedopatřením v něm schází rovněž odkaz na § 14 odst. 1 zákona, v němž je definován podmínka bezpečnostní spolehlivosti, kterou žalobce údajně nesplňuje. Žalobce si uvědomuje, že ne každé formální pochybení způsobuje nezákonnost rozhodnutí, v tomto případě tomu tak však s ohledem na kumulaci velkého počtu vad je. Skutečnost, že žalovaná není schopna vydat formálně správný dokument, vzbuzuje pochybnosti o zákonnosti takového celého rozhodovacího procesu.
5. Žalobce označil za evidentní, že důvodem pro zrušení osvědčení byly jeho kontakty s Ing. J. R. Otázky kladené žalobci při pohovoru zjevně vycházely z monitorovaných schůzek, avšak žalobce má pochybnosti o legalitě použití operativně pátracích prostředků ať už na něj, nebo na Ing. J. R. Žalobce zdůraznil, že nikdy nepřebíral ani nepředával žádné utajované informace, a proto je nemohl ani vyzradit. Je mu známo, že vztahy mezi ředitelem žalované a zaměstnavatelem Ing. J. R. nejsou ideální, ale osobní animozity nemohou být důvodem k šikaně příslušníků žalované, kteří se v rámci společenského kontaktu setkávají se svými bývalými kolegy. Žalobce dodal, že neposkytl žádnou nepravdivou informaci ani nezamlčel

informace rozhodné pro objektivní zjištění skutečného stavu věci, a žádné takové tvrzení není v napadeném rozhodnutí uvedeno. Obě rozhodnutí tak vycházejí z nesprávně zjištěného skutkového stavu a jsou nepřezkoumatelná.

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zopakovala stěžejní úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí. Zdůraznila, že formální pochybení se v prvostupňovém rozhodnutí vyskytovala pouze dvě, a obě již byla opravena zákonem předvídaným způsobem. Žalovaná dodala, že neexistuje korelace mezi formálním pochybením a schopností správních orgánů postupovat zákonným způsobem při získávání podkladů pro rozhodnutí. Žalovaná shrnula, že v napadeném rozhodnutí jsou úvahy jejího ředitele popsány v nejvyšší přípustné míře a je zřejmé, že se zabýval všemi okolnostmi významnými pro zrušení žalobcova osvědčení.
7. Všichni členové rozhodujícího senátu se 24. 4. 2023 seznámili s obsahem utajovaných informací, evidovaných žalovanou v dokumentech č. j. V702/2021-BIS-9 z 10. 8. 2021, č. j. D63/2022-BIS-9 z 28. 4. 2022, z nichž napadené rozhodnutí vychází, jakož i s utajovanou částí vyjádření žalované k žalobě č. j. D150/2022-BIS-9 z 21. 10. 2022. Učinili tak v souladu s § 58 zákona o utajovaných informacích mimo dokazování prováděné podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
8. Usnesením z 2. 5. 2023 předsedkyně senátu podle § 45 odst. 4 s. ř. s. vyloučila z nahlížení všechny tři utajované písemnosti, neboť jejich zpřístupnění žalobci by mohlo ohrozit činnost bezpečnostní služby, a to případné další prověřování žalobce nebo inkriminované třetí osoby, jelikož by získali cenné poznatky ohledně konkrétních postupů a metod použitých v této věci žalovanou.

III. Posouzení věci soudem.

9. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal je na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů a částečně i nad jejich rámec (k tomu podrobněji níže), včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při tom naznal, že žaloba není důvodná.
10. Ve věci soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žádný z účastníků nevyslovil s tímto postupem po poučení soudem nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí mají povahu utajovaných informací nebo jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009).
11. Žalobce v první řadě namítl, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje několik formálních nedostatků, jež ve svém souhrnu způsobují jeho nezákonnost. Podle § 122 odst. 5 zákona o utajovaných informacích musí rozhodnutí obsahovat mimo jiné označení Úřadu, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci a podpis zaměstnance Úřadu, který rozhodnutí vydal. „Úřadem“ sice zákon rozumí Národní bezpečnostní úřad (§ 6 odst. 3), ale pravomoc zrušit platnost osvědčení fyzické osoby – příslušníka zpravodajské služby má podle § 140 odst. 1 písm. a) zákona příslušná zpravodajská služba, proto se všechna použitá ustanovení vztahují plně i na ni.
12. V podpisové části prvostupňového rozhodnutí je jako osoba, která rozhodnutí vydala, uveden „vrchní ředitel Bezpečnostní sekce plk. Mgr. R. B.“ a nachází se tam jeho vlastnoruční podpis. Otisk úředního razítka v rozhodnutí chybí, čímž došlo k porušení zákona, a totéž lze říci také o označení funkce zodpovědné osoby, jejíž správný název je „bezpečnostní

ředitel“, jak vyložil ředitel žalované v bodě 4 svého rozhodnutí. Naproti tomu za nedostatek nelze považovat neuvedení počtu utajovaných příloh, z nichž žalovaná vycházela, jelikož zákon takovou náležitost rozhodnutí nepředepisuje. Pro účely soudního řízení (jakož i pro ochranu žalobcových práv) je stěžejní, aby byly tyto přílohy nezaměnitelně označeny a aby tak soud mohl ověřit, z jakých podkladů správní orgán vycházel a zda poskytují dostatečnou oporu pro jeho závěry. To se v projednávané věci stalo, neboť žalovaná na straně 2 svého rozhodnutí identifikovala oba utajované dokumenty jejich čísly jednacími. Dále je třeba poznamenat, že žalobce pravděpodobně považuje za čtvrté formální pochybení vynechání odkazu na § 14 odst. 1 zákona v odůvodnění rozhodnutí, ale v tomto případě jde o otázku dostatečnosti odůvodnění, nikoli dodržení formálních náležitostí, a soud se jí proto bude zabývat samostatně.

13. Dvě popsané vady prvostupňového rozhodnutí nemohou mít žádný vliv na jeho zákonnost. Judikatura správních soudů opakovaně dovodila, že chybějící otisk úředního razítka či podpis úřední osoby nebo chyba v označení správního orgánu zpravidla nepředstavují podstatné vady, nezpůsobují-li pochybnost o pravé podstatě a druhu písemnosti (rozsudek NSS č. j. 1 As 267/2015-38 z 16. 3. 2016 a další rozhodnutí citovaná v jeho bodě 18). Drobná nepřesnost v označení funkce plk. Mgr. R. B. („vrchní ředitel Bezpečností sekce“ namísto „Bezpečnostní ředitel“) nemůže vést k žádným pochybnostem o tom, kdo rozhodnutí vydal a jestli k tomu byl oprávněn. Jeho pravomoc tak učinit ostatně žalobkyně nepochybně, ohrazuje se toliko proti nepřesnému označení funkce. Stejně tak chybějící otisk úředního razítka (červené kulaté razítko „Bezpečnostní informační služba“ č. 20 s malým státním znakem) nemůže zavdat žádné pochybnosti o tom, že rozhodnutí skutečně vydala žalovaná: rozhodnutí nese mnoho formálních znaků patřících žalované, nachází se v něm jméno příslušné úřední osoby, která je vydala, i její vlastnoruční podpis, a žalobce je převzal v den jeho vydání osobně přímo na pracovišti žalované. Soudu není zřejmé, jak by tyto dvě formální vady, třebas ve svém souhrnu, mohly vyvolat relevantní pochybnosti o jakémkoli aspektu prvostupňového rozhodnutí, narušit žalobcovu právní jistotu nebo jej jakkoli jinak zkrátit na jeho procesních právech. Takové důsledky ostatně žalobce v žalobě ani netvrdil. Už vůbec pak tyto drobné nedostatky nevypovídají nic o schopnosti žalované zjišťovat náležitě skutkový stav a vydat věcně správné rozhodnutí.
14. K tomuto žalobnímu bodu je nakonec třeba dodat, že ředitel žalované v napadeném rozhodnutí existenci obou nedostatků připustil a vyložil, že jde o zřejmé nesprávnosti, které nemohou mít vliv na zákonnost rozhodnutí a lze je opravit postupem podle § 122 odst. 6 zákona o utajovaných informacích. Ze správního spisu je zřejmé, že se tak po vydání napadeného rozhodnutí opravdu stalo, srov. vyrozumění z 15. 11. 2022 a k němu přiložené opravené vyhotovení rozhodnutí.
15. Podstata věci samé spočívá v tom, zda žalobce při osobním setkání s neoprávněnou osobou, jehož uskutečnění nepopírá, zavdal příčinu ke zrušení svého osvědčení pro stupeň utajení „tajné“.
16. Posouzení této otázky vychází z následující právní úpravy. Podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona o utajovaných informacích vydá osvědčení fyzické osoby Národní bezpečnostní úřad fyzické osobě, která je mimo jiné bezpečnostně spolehlivá. Podle § 14 odst. 1 téhož zákona podmínku bezpečnostní spolehlivosti splňuje fyzická osoba, u níž není zjištěno bezpečnostní riziko. Podle § 14 odst. 3 písm. lze za bezpečnostní riziko považovat též chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost osoby a může ovlivnit její schopnost utajovat informace, [písm. d)] nebo uvedení nepravdivé informace nebo zamlčení informace

rozhodné pro objektivní zjištění skutečného stavu věci v řízení podle části čtvrté [písm. g)]. Tato bezpečnostní rizika se posuzují 15 let zpětně pro stupeň utajení „tajné“ (§ 14 odst. 4). Při posuzování, zda skutečnost uvedená v odstavci 3 je bezpečnostním rizikem, se přihlíží k tomu, do jaké míry může ovlivnit schopnost utajovat informace, k době jejího výskytu, k jejímu rozsahu, charakteru a k chování fyzické osoby v období uvedeném v odstavci 4 (§ 14 odst. 6).

17. K principům soudního přezkumu správních rozhodnutí vydaných na podkladě klasifikovaných informací existuje bohatá a konzistentní judikatura správních soudů. Postup správních orgánů spočívající v tom, že některé rozhodné informace zůstávají účastníkům správního řízení utajeny a nelze je výslovně hodnotit ani ve vydaném rozhodnutí, podle této judikatury není nepřipustný. Avšak protože takový postup budí pochybnosti o zákonnosti rozhodnutí, musí být vyvážen v rámci soudního přezkumu (rozsudek NSS č. j. 7 As 117/2012-28 z 21. 12. 2012). NSS v rozsudku č. j. 7 As 31/2011-101, č. 2602/2012 Sb. NSS z 25. 11. 2011 konstatoval, že „[v] bezpečnostním řízení je nutno najít rovnováhu mezi dvěma legitimními, avšak navzájem protichůdnými zájmy - zájmem na zajištění spravedlivého procesu pro toho, jehož bezpečnostní způsobilost je zkoumána (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), a zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu. Této rovnováhy nelze dosáhnout bez účinné soudní kontroly. Proto musí mít soud v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení. [...] Soud je v takovém případě ve zvýšené míře než při „běžném“ soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy. Jen za splnění těchto podmínek může být přístup k informacím v nezbytných případech odepřen účastníkům řízení či dalším na řízení participujícím osobám (zástupcům účastníků, zúčastněným osobám aj.). [...] Účastník řízení nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, nevylí ani, co je jejich obsahem. V této specifické situaci to naopak musí být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými.“
18. Soud je tak povinen zkoumat postup a důvody rozhodnutí v úplnosti, tedy i nad rámec uplatněných žalobních bodů. Zjištěné skutečnosti ovšem musí v odůvodnění svého rozhodnutí popsat jen v těch mezích, aby nepopřel smysl ochrany utajovaných informací. Hodnotit je však musí celistvě, důkladně a s velkou obezřetností. Tato obezřetnost, nezbytná při hodnocení utajovaných důkazů, se přitom jeví shodně ve vztahu k oběma účastníkům soudního řízení. V případě, že by soud zrušil správní rozhodnutí proto, že by utajované důkazy neshledal dostatečnými pro závěr správního orgánu z nich vyvozený, nemohl by jej rovněž dostatečně přesvědčivě odůvodnit. Při respektování těchto mezí nelze od soudu – stejně jako od správního orgánu – vyžadovat natolik konkrétní hodnocení, aby vyšly najevo utajované informace. Nicméně z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být patrné, že se zabýval důvody, pro které bylo správní rozhodnutí vydáno. (Rozsudek NSS č. j. 7 As 117/2012-28.)
19. Ohledně samotného věcného přezkumu informací v režimu zákona o utajovaných informacích NSS v rozsudku č. j. 7 As 31/2011-101 konstatoval: „Zjištěné skutkové okolnosti pak musí ve svém souhrnu být přesvědčivým podkladem pro závěr, že v konkrétním případě znamená naplnění určité skutkové podstaty skutečně bezpečnostní riziko. Je zřejmé, že skutkový základ úvahy mohou tvořit v podstatě jakékoli informace, které má příslušný orgán k dispozici, ať již je získal z jakýchkoli zdrojů a jakýmikoli prostředky. Podstatná je jen informační hodnota takových zjištění. Tu je nutno hodnotit ze všech pro věc relevantních hledisek, zejména je nutno

hodnotit věrohodnost (a tedy pravdivostní hodnotu) dané informace a také uvážit, zda je správně vykládána a zda ve skutečnosti nemá jiný význam, než jaký se na první pohled jeví. Posuzování informační hodnoty určitého zjištění je nutně vždy úvahou pravděpodobnostní, založenou v určité míře na odhadu. Proto [...] někdy pro závěr o existenci bezpečnostního rizika postačí zjištění, že je pravděpodobné, že příslušná zákonem předvídaná skutková podstata byla naplněna. Může tomu tak být ovšem pouze v případě, že taková eventuality je nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění a že se na základě dostupných údajů jeví být významně pravděpodobnější než jiná v úvahu připadající vysvětlení.“

20. Kromě významu utajovaných informací se však soud musí zabývat také jejich věrohodností. Musí z nich být zřejmé, jakým způsobem byly získány, aby si soud mohl utvořit představu o tom, zda odrážejí skutečný stav věcí a zda nejsou zcela či zčásti zkreslené nebo smyšlené. Z kontrolní funkce správního soudnictví vůči veřejné správě totiž vyplývá, že soud nemůže policii nebo bezpečnostní službě uvěřit, aniž by měl možnost si ověřit, že její tvrzení spočívají na skutečných a pravděpodobně pravdivých informacích (rozsudek NSS č. j. 4 As 108/2013-69 z 30. 1. 2014, bod 31, nebo rozsudek NSS č. j. 4 Azs 400/2021-29 z 24. 3. 2022, bod 31). NSS v rozsudku č. j. 4 As 108/2013-69 vyložil, že po policii (a totéž platí o zpravodajských službách) „není pro účely předmětného správního řízení žádána nepochybná jistota o pravdivosti jí poskytovaných informací. [...] Pro účely předmětného řízení by tedy postačoval konkrétní popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policie uvedené informace za věrohodné.“ (Obdobně srov. rozsudek č. j. 2 Azs 259/2019-28 z 12. 3. 2020.) Neznamená to však, že by měl soud vždy nedůvěřovat zprávě policie (zpravodajské služby) a měl by jí prověřovat všemi myslitelnými způsoby. NSS v rozsudku č. j. 8 As 38/2018-114 z 13. 2. 2020 uvedl, že „[a]čkoliv má tedy soud zvýšené povinnosti, musí být stále úměrné povaze soudního přezkumu. Ostatně ačkoliv si lze představit i přepečlivého advokáta, který bude se souhlasem klienta skutečně prověřovat jakékoliv informace, bez ohledu na to, nakolik se zdají být pravdivé, i běžně opatrný advokát bude informace prověřovat jen tehdy, pokud o nich budou existovat rozumné pochybnosti.“
21. Zároveň NSS vyjádřil jisté pochopení pro složité postavení policie (zpravodajských služeb): „Pokud uvolní konkrétní o tom, jak informace získala, může tím, že se, byť i v režimu nakládání s utajovanými informacemi, k nim dostanou další subjekty, konkrétně příslušní soudci, potenciálně ohrozit zdroj informací či výsledky práce policie, neboť každé rozšíření okruhu subjektů, které k utajované informaci mají přístup (i když jsou povinny s ní nakládat v režimu příslušného stupně utajení), zvyšuje riziko jejího vyzrazení. Na druhé straně, pokud tak neučiní, její informace nemohou být dostatečným podkladem pro závěr o tom, že další pobyt žalobce není v souladu se zájmy České republiky. Pokud stěžovatel [Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců] nebude schopen existenci činnosti žalobce v rozporu se zájmy ČR dovodit i z jiných, na utajovaných informacích získaných od Policie ČR nezávislých podkladů, může se stát, že nebude schopen unést své důkazní břemeno ohledně neslučitelnosti dalšího pobytu žalobce se zájmy ČR. Tuto volbu však za stěžovatele a s ním spolupracující Policii ČR nemůže vyřešit soud tím, že rezignuje na svoji kontrolní funkci, je-li mu zákonem na základě čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod svěřena. Je na uvedených orgánech, aby zvážily, zda větším rizikem je poskytnutí příslušných informací soudu, anebo rezignace na jejich uplatnění v předmětném řízení.“ (Obdobně rozsudky NSS č. j. 8 As 73/2012-43 z 27. 8. 2013, č. j. 3 Azs 239/2015-35 z 8. 9. 2016 nebo č. j. 4 As 253/2018-42 z 29. 11. 2018.)
22. Žalovaná spatřuje bezpečnostní riziko u žalobce především v tom, že při osobním setkání 4. 8. 2021 bezprostředně a dobrovolně sděloval neoprávněné osobě informace z běžné činnosti

žalované, o nichž byl povinen dodržovat mlčenlivost. Konkrétně mělo jít např. o náplň žalobcovy služební činnosti, počty a zařazení příslušníků pracujících s žalobcem ve skupině provádějící obranně technické prohlídky, místa konání konferencí, kterých se zúčastnili zástupci žalované, technické podrobnosti prohlídek prostor, v nichž se konference konaly. Dále měl popisovat spolupráci s dalšími útvary žalované, jakým způsobem lze detekovat jejich použitou techniku i způsoby fungování odposlechu a sledování vozidel a zároveň způsob, jak tato zařízení ve vozidle odhalit. Další bezpečnostní riziko spatřuje žalovaná v tom, že žalobce při následném pohovoru, konaném 16. 6. 2022, tyto skutečnosti zapíral.

23. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí se soud s utajovanými informacemi seznámil a naznal, že popis žalobcova chování obsažený v rozhodnutí žalované je s ohledem na předmět řízení naprosto dostatečný. Žalobce z něj získal konkrétní představu o tom, co je mu kladeno za vinu. Utajené informace nemohly být žalobci ve správním řízení zpřístupněny proto, že by z nich mohl poznat, jakým způsobem byly získány (podle obsahu žaloby si toho žalobce patrně není vědom), což by mohlo ve výsledku ohrozit další prověřování, v jehož rámci byly žalovanou shromážděny.
24. O důvěryhodnosti zjištění žalované není v tomto případě žádných pochyb, neboť předložila soudu jak úplný přepis rozhovoru žalobce s neoprávněnou osobou, tak DVD s autentickým záznamem setkání těchto osob, na němž je obsah rozhovoru zachycen.
25. Přisvědčit nelze ani žalobcově obavě, že schůzka byla monitorována v rozporu s právními předpisy. Mezi utajovanými informacemi totiž soud obdržel také konkrétní čísla jednací rozhodnutí příslušných orgánů, na jejichž základě žalovaná v této věci postupovala, včetně aktu opravňujícího ji k pořízení dotčeného záznamu. S ohledem na rozsah a podobu poskytnutých informací soud nemá o věrohodnosti těchto podkladů žádné pochybnosti.
26. Soud souhlasí s žalovanou také v tom, že žalobcovo jednání představuje bezpečnostní riziko ve smyslu § 14 odst. 3 písm. d) a g) zákona o utajovaných informacích. Tato ustanovení nevyžadují, aby žalobce vyrazil utajovanou informaci, jak se v žalobě domnívá [na takovou situaci pamatuje písm. h) téhož ustanovení], nýbrž postačí, že žalobcovo chování má vliv na jeho důvěryhodnost a může ovlivnit její schopnost utajovat informace ve smyslu § 14 odst. 3 písm. d) zákona, a že uvede nepravdivé informace rozhodné pro objektivní zjištění skutečného stavu v bezpečnostním řízení. Žalobce popsaným jednáním porušil povinnost zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dozvěděl při výkonu služby [§ 45 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů], když neoprávněné osobě předal velké množství citlivých informací o běžné činnosti žalované, jejichž obsah soud shora shrnul. Zejména vyzrazení technických informací o postupech žalované při používání zpravodajské techniky a o tom, jak ji lze odhalovat, soud považuje v tomto ohledu za závažné. Žalobce se přitom tohoto jednání dopustil v nedávné době (jeden rok před vydáním prvostupňového rozhodnutí), s neoprávněnou osobou, které tyto informace předal, se osobně setkal opakovaně, a své pochybení při následném pohovoru s žalovanou zapíral.
27. Hodnocení okolností žalobcova chování ve smyslu § 14 odst. 6 zákona o utajovaných informacích, které je třeba vzít v úvahu při posouzení, zda skutečnost uvedená v odstavci 3 je bezpečnostním rizikem, je poměrně stručné a je rozptýleno na více místech odůvodnění. Přesto je z rozhodnutí jako celku zřejmé, že právě okolnosti popsané v předchozím odstavci rozsudku mají vliv na žalobcovu spolehlivost a mohou ovlivnit jeho schopnost utajovat informace [písm. d)], a že žalobce uvedl nepravdivé informace rozhodné pro objektivní

zjištění skutečného stavu věci v bezpečnostním řízení o zrušení platnosti svého osvědčení [písm. g)], a že tyto okolnosti s ohledem na svou závažnost odůvodňují závěr o existenci bezpečnostního rizika. S ohledem na shora uvedené má soud ve shodě s žalovanou za to, že u žalobce existují důvodné obavy, jestli by plnil všechny své povinnosti při ochraně utajovaných informací, pokud by k nim měl přístup.

28. V důsledku toho žalobce přestal splňovat podmínku bezpečnostní spolehlivosti, která je nutným předpokladem pro vydání – a tedy i pro následné držení – osvědčení. Neuvedení odkazu na § 14 odst. 1 (podle nějž existence bezpečnostního rizika znamená ztrátu bezpečnostní spolehlivosti) v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je naprosto bezvýznamné, jelikož toto ustanovení představuje jen most mezi § 12 odst. 1 písm. d) a 14 odst. 3 zákona a jeho nepřítomnost neubírá ničeho ze srozumitelnosti odůvodnění a přezkoumatelnosti úvah žalované. Toto ostatně vysvětlil žalobci již ředitel žalované v bodě 6 svého rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení.

29. Žalovaná shledala na základě utajovaných informací, které opatřila v souladu s právními předpisy a které soud považuje za věrohodné, že žalobce poskytl neoprávněné osobě citlivé informace o činnosti žalované, o nichž byl povinen zachovávat mlčenlivost, a navíc při následném pohovoru uvedl nepravdivé informace rozhodné pro objektivní zjištění skutečného stavu věci v bezpečnostním řízení. Každé z těchto chování s ohledem na další okolnosti věci představovalo bezpečnostní riziko, v jehož důsledku žalobce přišel o bezpečnostní spolehlivost, a byly tak splněny podmínky pro zrušení jeho osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „tajné“. Tyto závěry žalované považuje soud za přezkoumatelné i věcně správné. Obsah utajovaných informací žalovaná popsala v míře, která umožnila žalobci utvořit si konkrétní představu o tom, jaké chování mu klade za vinu, aniž by byl zmařen účel utajení informací. Drobné formální nedostatky prvostupňového rozhodnutí neměly vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalované nevznikly žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu